

Cetatea Cavalerilor

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

Aur pentru Casa Albă

Gruia COJOCARU

În vreme ce a XXXIII-a ediție a Jocurile Olimpice de vară e în plină desfășurare, concentrând atenția a miliarde de priviri de pe toate continentele, în patria *Unchiului Sam* rulează un alt tip de olimpiadă – cu doi protagoniști de marcă și o singură medalie, de aur, impusă de puterea electoratului –, care-l va "unge" pe biruitor la alegerile prezidențiale din noiembrie 2024 în fotoliul de la Casa Albă.

După atentatul eșuat din Pennsylvania, unde un miracol l-a salvat pe Donald Trump, se părea că s-a încheiat campania pentru prezidențialele din Statele Unite ale Americii. Cu un Joe Biden debusolat, epuizat și nevolnic, magnatul din Queens – aureolat de spiritul luptătorului ocrotit de Cel de Sus – putea să plece liniștit în vacanță până la început de noiembrie, când i s-ar fi copt pâinea cea de toate zilele pentru reîntoarcerea la Casa Albă.

Dar Domnu' a hotărât un pic altfel prin abandonul lui Joe Biden, care a pus punct cursei electorale pentru un nou mandat de președinte. Deși un pic ridicolă și ceva mai mult umilitoare, retragerea lui Joe Biden în favoarea Kamalei Harris schimbă poziția pieselor de pe tabla de șah a puterii. Nu ne interesează cine și ce sfori a tras pentru eliminarea lui Biden, cât a contat grupul democrat „*Predă torța*”, ori care a fost rolul jucat de personalități precum Nancy Pelosi și Barac Obama, oameni deprinși să se plieze oportunist pe covorul zilei. Sau pe preșul de la intrare, deh, în funcție de interesele de partid, ori dacă Țara o cere... Cert e că Biden a cedat, cu garanțiile corespunzătoare din culise, firește – inclusiv grațierea fiului său, cercetat penal în două procese, probabil va fi, în caz de condamnare, rapid și discret materializată! –, iar din acest moment Kamala Harris începe să recupereze cât poate din ecartul până la Trump. Vorbesc de Kamala nu pentru că democrații n-ar mai avea timpul fizic pentru o altă variantă de lucru pentru prezidențiale – în era tehnologiei, o săptămână e suficientă pentru promovarea oricărui candidat –, însă și-ar pierde din credibilitate, câtă vreme președintele în funcție a făcut pasul în spate și a propulsat-o în drumul spre Casa Albă pe americanca din Oakland, cu origini indiano-jamaicane.

Inteligentă, absolventă de drept, (fost) procuror districtual în San Francisco și procuror general al Californiei, Kamala Harris a devenit vizibilă la nivel mondial în campania pentru prezidențialele din anul 2020, când a triumfat, ca vicepreședinte, alături de Joe Biden, învingătorul lui Donald Trump. Nu putem spune că s-a remarcat prin ceva în mandatul lui Biden, dar nici n-a făcut gafe majore. Că a eșuat în problema migrației nu va cântări foarte greu, nu e ceva palpabil, care să irite un segment semnificativ al populației. Faptul că a fost vreme îndelungată procuror poate fi un avantaj prin capitalul de corectitudine pe care-l aduce „*desaga*” profesiei. Dar creează și dezavantaje. Cum? Printr-o lamă de oțel subterană, care taie în mentalul nației, generând teamă într-o societate marcată de un pragmatism diferit față de cel din statele Europei de Nord... Așa că înclin mai degrabă să cred că, pentru electoratul american, profesia Kamalei e un mic dezavantaj, deoarece vine din vârful piramidei instituțiilor de forță, iar zâmbetul ei ascunde o agresivitate de felină ușor de identificat.

Totuși, nu aici se va tranșa disputa cu Donald Trump, ci în cu totul alt plan. Care? Este pregătită societatea americană pentru un președinte femeie, de culoare, cu rădăcini multirasiale? – iată întrebarea cheie! Că e de culoare nu va cumpăni prea mult, nici că are rădăcini asiatice și africane, cum n-o va diminua electoral semnificativ faptul că, ani la rând, a fost regina polițiștilor, lovind prin forța profesiei în destui oameni de rând și nu numai. Rămâne doar un argument, care se suprapune pe „*veșmântul*” de inteligență – e femeie! Se nasc astfel încă două întrebări: sunt pregătite femeile să susțină decisiv un candidat femeie la funcția supremă în stat? Și, a doua, sunt dispuși bărbații să cedeze frâiele puterii pentru multă vreme de-acu' încolo?!?

Dincolo de electoratul de partid, „*capabil*” să voteze orice „*calamitate*” numai să se înfrupte cât de cât din ciozvărta puterii, există un segment de populație care evaluează obiectiv opțiunile. Acel electorat contează, pentru atragerea lui se joacă strategic și se creează permanent modalități de manipulare în laboratoare silențioase, unde „*mestecătorii*” de vânt trudesesc cinic pentru reușita candidaților.

În ciuda aerului triumfalist, Donald Trump are o problemă, iar victoria, dacă o va dobândi, va fi smulsă la limită. Orice derapaj al magnatului va fi mediatizat agresiv de către echipa Kamalei, și o personalitate flamboiantă ca a yankeului e imposibil să nu comită erori aproape fatale. Cu Joe, „*coruptul*”, era simplu, amuzant chiar, dar cu Harris e altceva. De ce? Pentru că e femeie și, deși în ring folosește cu râvnă „*ciomagul*”, tu, bărbat fiind, ești obligat de uzanțele sociale să te aperi și să ripostezi doar cu floreta. Ca în bătălia de la Borodino, din anul 1812, când rușii lui Kutuzov au măturat

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

rafinamentul militar francez, transformând în cele din urmă o înfrângere tactică într-un triumf epocal. (Aș aminti în context, pentru cine-mi împărtășește abordarea, un articol pe care l-am publicat în Revista „Luceafărul”, în martie 2011 – „Revanșa femeii”.)

Sunt convins că strategii din tabăra republicanilor vor căuta să-l tempereze pe Trump, însă un Donald Trump înfrânat și îmblânzit seamănă cu un leu căzut în captivitate, fără carismă, putere, strălucire. Cei care nu-l suportă oricum nu-l vor tolera, îl vor zeflemisi în cel mai justificat mod, însă cei care-i agreează stilul și viziunea se vor distanța, descoperind subit o zonă de găunoșenie în toată structura lui. Sau poate că yankeul, în originalitatea sa, va găsi ritmul potrivit de acțiune pentru ca „jocul cu mărele de sticlă” să-i asigure curgerea naturală spre izbândă.

Suntem într-un moment de răscruce. Kamala Haris e un exponent al încercării de a asigura supremația Occidentului, disipând însă până la epuizare energiile *Unchiului Sam*. Donald Trump, în schimb, a identificat clar inamicul, China, și vrea să tranșeze în favoarea SUA jocul gigantilor. În această ciocnire a civilizațiilor, Europa, după cum o afirm mereu, e perdantul de serviciu. Poate însă să limiteze pagubele renunțând la ifosele de duduie fatală – care retrăiește gloria apusă, în vreme ce alte „*feline*” își întind pe plajă pielea netedă – și concentrându-se pragmatic pe dimensiunea economică și pe cea de protejare a granițelor.

Printre picăturile cotidianului, nu ne rămâne decât să urmărim, de la distanță, jocurile de putere care vor da o culoare nouă destinului civilizației umane. Și nu e vorba doar de patru ani, cât durează mandatul prezidențial, ci de „*poteca*” pe care v-om pedala un timp nedefinit.

(*voi reveni*)